

skens spekulationsmageri. Det, der engang skulle være indfaldsvinklen til ansvarlighed og fuld selvstændighed, udviklede sig til en sten om halsen på det færøske folk, både politisk, moralsk og økonomisk.

Lige fra indførelsen af hjemmestyret og frem til krisen repræsenterede de danske refusioner og senere blokstøtten en større og større del af den samlede færøske økonomi. Subsidieøkonomien mellem landene adopteres af de færøske politikere, også i landets indre anliggender. Erhvervslivet knustes derved og segnede under sin egen vægt i 1992.

Systemets fallit i 1992 medførte svære sociale og menneskelige omkostninger. 15 pct. af befolkningen flygtede ud af landet fra arbejdsløshed og social nød. Det svarer til, at 750.000 danskere ville flygte ud af landet på grund af en politisk/økonomisk krise. Trods dette lå arbejdsløshedsprocenten oppe på omkring 25-30 pct. Dette skete, efter at Danmark i årevis havde pumpet milliarder ind i den færøske økonomi, som derudover selv var ude på det internationale lånemarked og lånte op til 1 mia. kr. om året på den danske stats kreditværdighed. Dette måtte gå og gik også galt, grueligt galt.

Det, der er blevet kaldt for en af historiens værste bankerotter, indfandt sig. Danskerne, der i sidste ende sidder med magten over Færøerne, så sig nødsaget til at foretage et civilt »statskup« gennem de færøske pengeinstitutter. Vi stod ved et scratchpunkt, hvorfra der skulle kæmpes og betales, og dette gjorde den færøske skatteyder uden at kny, da han kom til at betale samtlige krisens omkostninger.

Intet folk, der ikke vil det selv, lader sig kue. Der blev virkelig taget fat, interesser, der før havde bekæmpet hinanden, gik nu ind i et samarbejde for at bjerge nationen, og det er sjældent set, at et folk på så kort tid har rejst sig ud af en krise som i dette tilfælde. Det var en materiel opdrift af uanet styrke, der sandsynligvis må bunde i en umådelig vilje og en kultur, der virker som et åndeligt koblen i svære tider.

Kl. 19.40

Selvfølgelig fik dette politiske afsmitningen. Vi havde givet et taktisk brændpunkt, ansvar og pligt havde ikke fulgtes ad, der var ingen sammenhæng mellem det, nationen kunne producere, og det, der blev brugt, og for at opveje gabet blev der pumpet finansiell narkotika ind i en cyklus, der ikke tålte det. Om det sidste var en bevidst imperialistisk handling eller ej, skal jeg lade være usagt, men selvansagelsen blandt fol-

ket medførte i hvert fald, at selvstændighedspartierne for første gang i hjemmestyrets historie fik nedfældet i selve prologen til koalitionsaftalen fra maj 1998, at Færøerne i fremtiden skulle være en suveræn stat.

Vi kender alle sammen historien fra 1998 og frem til i dag: forhandlinger brød sammen, og et landsstyre, der af egen vilje ville reducere blokstøtten over en årrække, fik prædikatet nasse-røve. En socialdemokratisk regering begik et primitivt karaktermord på hver eneste færing, også dem, der af egen vilje var flyttet hertilands, da de gjorde en etnisk beregning over de omkostninger, den danske stat havde haft af de mærkelige individer fra kolonien i Nordatlanten. »Spar i skat – skyd en færing«, hed det. De danske medier hængte det færøske folk ud i en grad, som man ikke havde set før vedrørende andre nationaliteter.

En stats natur er altid at kæmpe for at holde på det bestående, i det mindste holde de territoriale grænser intakte. Det gør den danske stat også, det skulle være mærkeligt andet. Kraften for afkoloniseringen må derfor komme fra kolonien og dens eget folk.

Efter alle de ørkesløse forhandlinger med den forhenværende regering om at finde en vej frem til fuld selvstændighed – ad diplomatiets vej, hvis forhandlingerne strandede – tog man sagen i egne hænder på Færøerne og fik vedtaget en lagtingsbeslutning, der har som endemål at tømme hjemmestyreløven og reducere blokstøtten hurtigst muligt, så de færøske vælgere allersest den 1. januar 2012 kan gå til valgurnerne og stemme for en færøsk republik på et objektivt grundlag, i hvert fald i økonomisk henseende.

Hvor lang tid har jeg tilbage?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Ikke mere, men jeg nænner næsten ikke at stoppe.

Tórbjörn Jacobsen (TF):

Forslaget, der er til første behandling i dag, er et resultat af denne beslutning, af denne politiske vilje. Samtidig er det også et resultat af viljen til en selv bærende økonomi, der har været landsstyrets varemærke i den økonomiske politik i de sidste 4 år under Tjóðveldisflokkurins domæne.

Da man har politisk selvstændighed som mål, skal de politiske handlinger være derefter, og resultatet af den gode økonomiske håndtering er, at vi med tilbagevirkende kraft fra den 1. januar i år er i stand til at reducere blokstøtten uden no-